

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμερον καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα:), μυθιστορία Ὁδῆ Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΡΩ. μυθιστορία Ἀλιζάνδρου Δουμά (Συνέχ.). — ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΔΡΑΚΑ ΑΜΜΟΥ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, (τίτλος)

ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΔΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς Ἰσχυραῖς 6
Ἐν τῷ ἑξακτοσῶ φρ. χροιά 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΓΑΑ προγράμματα ἀπὸ 20.

Τα παιδιά του χωρίου ἐν βοῇ διεφιλονέικουν τὰς ῥωγμὰς δι' ὧν ἠδύνατο κάλλιον νὰ βλέπωσι. (Σελ. 197)

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ ζοφερός ὄγκος τοῦ πύργου, ὅστις ἐ-
ξείχε συγκεχυμένως διαγραφόμενος ἐπὶ
τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ ἦτο τὸ πρῶτον
ἀντικείμενον ὅπερ διέκρινε τὸ βλέμμα μου.
Καθ' ἣν στιγμήν ἔκαμpton τὴν γωνίαν
τῆς βάσεως αὐτοῦ ὅπως μεταβῶ εἰς τὸ
σκευοφυλάκιον, ἤκουσα πλησιέστατα ἐμοῦ
ἀντηχοῦν βῆμα βαρὺ. Ἦτο ὁ θεράπων
ὅστις παρακολούθησας ἡμᾶς ἀνῆλθε καὶ
αὐτὸς μέχρι τοῦ νηοῦ.

— Δὲν σκοπεύω νὰ σὰς ἐνοχλήσω! . .
μοὶ εἶπεν ἰδὼν ὅτι ἐστράφη ἀπειλητικῶς
ἀντιμετωπίσας αὐτόν. . . θέλω νὰ μάθω
μόνον ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριός μου . . .

Φανερόν ἦτο ἐκ τῶν λόγων του ὅτι κα-
τείχετο ὑπὸ μεγάλου φόβου ἐπομένως ἡ-
διαφόρησα καὶ ἐξηκολούθησα τὴν δρό-
μον μου.

Κάμψας τὴν γωνίαν τοῦ κτιρίου καὶ
εὐρεθείς ἀπέναντι τοῦ σκευοφυλακίου, ἡ-
πόρησα καὶ ἐθαμβώθην ἐκ τῆς ζωηρῆς
λάμπews ἐξ ἧς ἠκτινοβόλοι ὁ παρὰ τὴν
στέγην αὐτοῦ ὕαλινοσ φεγγίτης· ἡ δὲ λάμ-
ψις ἐφαίνετο ζωηροτέρα ἕνεκὰ τοῦ ζόφου
τοῦ συννεφώδους καὶ ἀνάστρου οὐρανοῦ.

Διήλθον μετὰ σπουδῆς διὰ τοῦ μικροῦ
νεκροταφείου σπεύδων πρὸς τὴν θύραν.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζον ἠθανόμην πα-
ράδοξον ὄσμήν διαχυομένην εἰς τὴν ἀτμό-
σφαιραν τὴν ἔμπλεον ἐκ νυκτερινῆς ὕγρα-
σίας. Ἦκουσα ἔνδον τοῦ κτιρίου κρότους
ἀλληλοδιαδόχων ἐκκρήξεων. . . Εἶδα τὴν
λάμψιν τοῦ φεγγίτου τῆς στέγης καθι-
σταμένην βαθμηδὸν ζωηροτέρα· μία τῶν
ὕελων συνετοίβη μετὰ πατάγου. Ἐδραμον
πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐστήριξα τὴν χεῖρα. . .
Τὸ σκευοφυλάκιον ἐφλέγετο.

Πρὶν κινήθω, πρὶν προφθᾶσω κἂν ν' ἀ-
ναπνεύσω, βίαιον κτύπημα κατενεχθὲν ἔ-
σωθεν ἐπὶ τῆς θύρας ἐπηύξησε τὴν φρίκην

της καταστάσεως. Ἦκουσα τὴν κλειδα στροφομένην σπασμωδικῶς ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ, φωνὴ δὲ ἀνδρὸς ἀντήχησεν ὀξεῖα καὶ ἤχηρὰ ὀπισθεν τῆς θύρας αἰτουμένη βοήθειαν.

Ὁ θεράπων ὅστις ἴστατο ὀπισθὲν μας ὀπισθοχώρησε φρικίῳν, τὰ γόνατά του ἐλυγίσθησαν, καὶ ἤκούσθη λέγων :

— ὦ Θεέ μου! εἶνε ὁ σὺ Πέροισβελ! .

Ὁ νεωκόρος ἀφίκετο ὅτε ἀκριβῶς ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματός του αἱ λέξεις αὐται, ταυτοχρόνως δὲ νέξ θορυβωδεστέρα στροφή τῆς κλειδῶς ἤκούσθη.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ! εἶπεν ὁ γέρον. Εἶναι χαμένος! . . . ἡ κλειδαριὰ ἐχάλασε καὶ δὲν ἀνοίγει ἡ θύρα! . . .

— Ὁρμητὰ προσπαθῶν νὰ διαρρήξῃ τὴν θύραν. Ὁ μόνος σκοπὸς ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐβδομάδων ἀπησχόλει πάντας τοὺς λογισμοὺς μου καὶ ἐκκρόνιζε πάσας τὰς πράξεις μου, ἐξηλείφθη ἤδη ἐκ τοῦ πνεύματός μου. Πᾶσα ἀνάμνησις τῶν σκληρῶν παθημάτων ἄτινα ὑπέστη ἡ Λαύρα χάρις εἰς τὰς ἀτίμους πράξεις του, ἡ ἀνάμνησις τοῦ θησαυροῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εὐδαιμονίας ὃν διεσκόρπισεν ἀνοικτιρμόνως, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὄρκου μου τοῦ νὰ σύρω αὐτὸν εἰς ἀνταξίαν τῶν ἔργων του καταδικην, ταῦτα πάντα ὡς ἐνύπνιον ἐξηλείφθησαν ἐκ τοῦ πνεύματός μου. Ἄλλο τι δὲν ἀνεμνήσθη εἰμὴ τὴν φρικτὴν αὐτοῦ θέσιν. Ἄλλο τι δὲν ἠσθανόμην εἰμὴ τὴν ἐμφυτον τάσιν νὰ δράμω εἰς βοήθειαν ἀνθρώπινου πλάσματος ἀπειλούμενου ὑπὸ φρικτοῦ θανάτου.

— Τρεῖς εἰς τὴν ἄλλην θύραν! ἀνέκραζα ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὸν ἐξῶθεν, εἰς τὴν θύραν ἣτις συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ναοῦ! . . . Τὸ κλειθρον ἐθραύσθη . . . ἐχάθης ἂν βραδύνης μίαν στιγμὴν ἀκόμη! . . .

Ἡ τελευταία στροφή τῆς κλειδῶς δὲν συνωδεύετο ὑπὸ οὐδεμιᾶς ἐπικλήσεως. Δὲν ἤκούετο κανεὶς κρότος μαρτυρῶν ὅτι ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος ἔζη ἀκόμη. Ἦκούετο μόνος ὁ τριγμὸς καὶ ὁ σπινθηρισμὸς τῶν φλογῶν γενόμενος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ζωηρότερος καὶ ὁ κρότος τῶν θραυομένων ἀλληλοδιαδόχως ὑέλων τοῦ φεγγίτου.

Παρετήρησα τοὺς δύο συντρόφους μου. Ὁ θεράπων εἶχεν ἀνεγερθῆ καὶ λαβὼν τὸν φανὸν ἐκράτει αὐτὸν ὑψωμένον παρὰ τὴν θύραν χωρὶς νὰ γινώσκῃ τί πράττει. Ὁ τρόμος τὸν εἶχε καταστήσει ἠλίθιον ἴστατο πάντοτε πλησίον μου καὶ μὲ παρηκολούθει ὡς κύων ὅπου ἂν μετέβαινον. Ὁ νεωκόρος καθήμενος ἐπὶ ἐπιτυμβίου πλακῶς κεκυφῶς ἔστενε καὶ οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο. Ἦρκει μόνον νὰ ἴδῃ τις τὴν κατάστασιν ἀμφοτέρων διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι οὐδέτερος ἠδύνατο νὰ μοὶ παρασχη τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν.

Χωρὶς νὰ ἔχω ἀκριβῆ συνείδησιν τῶν πράξεών μου, ἠκολούθησα εὐθὺς τὴν πρῶτην ἐπελθοῦσαν εἰς τὸ πνεῦμά μου ἐμπνευσιν. Ἦρπασα τὸν θεράποντα καὶ ὠθῶν αὐτὸν πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ σκευοφυλακίου :

— Κύψε τὴν κεφαλὴν, τῷ εἶπον καὶ

στηρίξου καλὰ εἰς τὸν τοῖχον· βοήθησέ με ν' ἀναβῶ εἰς τὴν στέγην, θέλω νὰ θραύσω τὸν φεγγίτην διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ ἀήρ.

Ὁ θεράπων ἔτρεψε σύσσωμος, ἀλλ' οἱ πόδες του ἦσαν στερεοί· κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων τὴν βράβδον μου, ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀρπάσας δὲ διὰ τῶν χειρῶν τὸ μικρὸν τῆς στέγης περιτείχισμα ἐπήδησα ἐν τάχει ἐπ' αὐτῆς. Ἐν τῇ φρενητιῶδει ταραχῇ μου δὲν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀντὶ νὰ διευκολύνω τὴν εἴσοδον τοῦ ἀέρος παρεῖχον ἐξοδον εἰς τὰς φλόγας. Ἐκτύπησα βιαίως καὶ κατέρριψα τὸν πίνακα μετὰ τῶν ἀπομεινουσῶν διερωγυιῶν ὑέλων· εὐθὺς ἡ φλόξ ἀνεπήδησεν ἔξω ὡς θηρίον ἄγριον ἐξορμῶν τῆς τρώγλης του.

Ἄν κατ' εὐτυχίαν συμπτῶσιν δὲν ὦθει αὐτὴν ὁ ἀνεμος πρὸς διεύθυνσιν ἀντίθετον ἐκεῖνης εἰς τὴν εὐρισκόμην, ἡ προσπάθειά μου ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ τελευταία μου. Συνεσπειρώθη ἐπὶ τῆς στέγης ἀφήσας νὰ παρέλθῃ πρότερον ἄνωθὲν μου ὡς χεῖμαρρος ὁ καπνός. Ὑπὸ τὴν λαμπρὴν τῆς πυρκαϊᾶς ἐβλεπον κάτω παρὰ τὸν τοῖχον τὰς ἐντρόμους ὄψεις τοῦ θεράποντος καὶ τοῦ νεωκόρου, ὅστις ἐρειδόμενος ἐπὶ τινος τάφου συνέστρεφε τὰς χεῖρας. Εἶδα τέλος καὶ τοὺς ὀλίγους τοῦ χωρίου κατοίκους, τοὺς μὲν ἀνδρας ἐκθάμβους, τὰς δὲ γυναῖκας ἐπτοημένες, συνηθροισμένους ὀλίγον τι ἀπωτέρω τοῦ κοιμητηρίου. Τὸ σύνολον τῆς εἰκόνης ταύτης ὅτε μὲν μοὶ ἐπεφαίνετο λαμπρὸν ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν ἀντανάκλασιν τῆς πυρκαϊᾶς, ὅτε δὲ ἀπεκρῦπτετο ὑπὸ τοῦ ἀμαυροῦ πέπλου τοῦ καπνοῦ. Κάτωθεν δ' ἐμοῦ ἔκειτο εἰς ἀνθρώπος ἀσφυκτικῶν γενόμενος βραδέως παρανάλωμα τοῦ πυρός, θνήσκων διὰ φρικτοῦ θανάτου εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τῷ παρασχω καμμίαν συνδρομὴν.

Ὡλισθήσα διὰ τοῦ τοῖχου καὶ ἐπήδησα, πλησιάζας δὲ τὸν νεωκόρον,

— Τὰ κλειδιὰ τοῦ ναοῦ ποῦ εἶνε; ἀνέκραξα. Ἄς δοκιμάσωμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἴσως δυνηθῶμεν νὰ τὸν σώσωμεν, ἂν διαρρήξωμεν τὴν ἐσωτερικὴν θύραν.

— Ὁχι, ὄχι! ἀπήντησε στένων ὁ πρεσβύτερος. Δὲν εἶνε καμμία ἐλπίς. Τὰ κλειδιὰ τοῦ ναοῦ καὶ τὰ τοῦ σκευοφυλακίου ἐκρέμαντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ καρφίου· ὅλα ὁμοῦ εἶνε ἐκεῖ μέσα! . . . ὦ, κύριε, δὲν ὑπάρχει κανὲν μέσον πρὸς σωτηρίαν του καὶ ἤδη αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ εἶνε ἀποτεφρωμένος!

— Ὅχι ἴδου τὴν πυρκαϊὰν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀνέκραξε φωνὴ τις ἐκ τοῦ ὄμιλου τῶν περισταχοῦντων με. Εἰς τὴν πόλιν ὑπάρχει ἀντίλια πυροσβεστικὴ καὶ θὰ ἔλθουν νὰ σώσουν τὸν ναόν.

Προσεκάλεσα τὸν λαλήσαντα τοιοῦτοτρόπως ἦτο ὁ μόνος ὅστις διετήρει φρόνησιν καὶ ἀταραξίαν. Ἐμελλε νὰ παρέλθῃ τοῦλάχιστον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν πυροσβεστῶν τῆς πόλεως, μοὶ ἦτο ἀδύνατον δὲ νὰ μείνω ἀδρανῆς καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ διάστημα. Παρὰ πάντα ὀρθὸν συλλογισμὸν, δὲν ἀπεφασίζον νὰ πεισθῶ ὅτι ὁ ἀτυχῆς ἐκεῖνος ὁ ἀμετακλήτως καταδικασμένος καὶ ἀμε-

τακλήτως ἀπολωλώς, ἂν καὶ δὲν παρεῖχε πλέον σημεῖα ζωῆς, εἶχεν ἐκπνεύσει. Ἐὰν ἡ θύρα διερωγνύετο, δὲν ἦτο δυνατόν ἄραγε νὰ σωθῇ; Ἐγίνωσκον πόσον ἰσχυρὸν ἦτο τὸ ὄγκωδες κλειθρον· ἐγίνωσκον πόσον στερεὰ ἦτο ἡ δρυϊνὴ θύρα με τοὺς ἐν αὐτῇ ἐμπεπηγμένους ἦλους, ἐγίνωσκον ὅτι ἦτο ἀνωφελὴς πᾶσα κατ' ἀμφοτέρων ἀπόπειρα διὰ τῶν συνήθων μέσων. Ἀλλὰ βεβαίως θὰ εὐρίσκετο δοκὸς τις εἰς τὰς σεσαθρωμένας παρὰ τὸν ναὸν οἰκίας τοῦ χωρίου. Ἐὰν καταρθοῦμεν νὰ εὐρωμεν μίαν δοκὸν διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν ὡς κρινὸν πρὸς διάρρηξιν τῆς ἐπαράτου θύρας, ἴσως τὸ ἔργον μας ἤθελε στεφθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ κρανίου μου ὡς αἱ φλόγες ἀνεπήδων ἐκ τοῦ φεγγίτου ὃν εἶχον θραύσει· ἐστράφη πρὸς τὸν πρῶτον λαλήσαντα περὶ τῆς προσδοκωμένης πιθανῆς συνδρομῆς ἐκ τῆς πόλεως.

— Ἐχετε προχειροὺς τὰς ἀξίννας σας; τὸν ἠρώτησα.

— Ναί.

— Ἐχετε καὶ κανένα πέλεκυν, κανένα πρίονα, ὀλίγον σχοινίον; . . .

— Ναί, ναί, ναί! . . .

Κρατῶν τὸν φανὸν διέτρεξα ἐπιθεωρῶν τὴν γραμμὴν τῶν χωρικῶν.

— Δίδω πέντε σελλίνια εἰς καθένα ὅστις ἔλθῃ νὰ με βοηθήσῃ! . . . εἶπα. Οἱ λόγοι μου οὗτοι διὰ μιᾶς τοὺς ἤλεκτρισαν. Ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς ἀμέσως θορυβώδη δραστηριότητα.

— Δύο ἀπὸ σας, ἐξηκολούθησα, ἄς ὑπάγουν ἀμέσως νὰ προμηθευθοῦν δύο φανούς, δύο ἄλλοι ἄς φροντίσουν διὰ τὰς ἀξίννας καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα καὶ οἱ λοιποὶ ἄς ἔλθουν μαζί μου διὰ ν' ἀναζητήσωμεν καὶ νὰ εὐρωμεν καμμίαν δοκὸν . . .

Οἱ χωρικοὶ ἀκούσαντες ταῦτα μὲ ἀνευφήμησαν διὰ κραυγῆς ὀξεῖας ὡσεὶ ἀνθρώπου πειναλέου ζητοῦντος ἄρτον. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά διεσκορπίσθησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν παραμερίζοντά διὰ νὰ μᾶς ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν διόδον. Κατήλθομεν ἐν σώματι διὰ τῆς ἀτραποῦ τοῦ νεκροταφείου καὶ ἀφικόμεθα εἰς τὴν πρῶτην ἀκατοίκητον οἰκίαν. Οὐδεὶς ἀπέμεινεν ἐκτὸς τοῦ νεωκόρου, τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος νεωκόρου, ὅστις ὄρθιος ἐπὶ τινος ἐπιτυμβίου πλακῶς ἔστενε καὶ ὠλόλυζε διὰ τὸν ἀπειλούμενον ὑπὸ καταστροφῆς ναόν του. Ὁ θεράπων μὲ παρηκολούθησε διαρκῶς μένων ὀπισθὲν μου καὶ ὅτε εἰσῆλθομεν μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν οἰκίαν στραφεὶς εἶδα εἰς ἐνὸς ἀπ' ἐμοῦ βήματος ἀπόστασιν τὴν ὠχρὰν καὶ ἡλλοιωμένην ἐκ τοῦ φόβου μορφὴν του. Τὸ ἔδαφος ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν ξύλων καταπεσόντων ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ ἄνω πατώματος, ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν πολὺ ἐλαφρά. Ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας, ἀλλ' εἰς ὕψος ὄχι μέγα, ὥστε ἠδυνάμεθα νὰ τὴν σύρωμεν ὑψοῦντες τοὺς βραχίονας, εὐρίσκετο παχεῖα δοκός, ἣς τὰ δύο ἄκρα ἦσαν ἐμπεπηγμένα εἰς τὸν τοῖχον· τὸ δάπεδον καὶ ἡ ὀροφή ἦσαν κατεστραμμένα περὶ αὐτήν, ἄνωθεν δὲ ἔχαιεν εὐρεία ὀπή εἰς τὴν στέ-

γην. Προσεπαθήσαμεν νὰ τὴν ἀποσπάσωμεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλλ' ἦτο στερεῶς ἐμπεπηγμένη καὶ ἀντείχεν ἐπιμόνως. Ἦναγκάσθημεν νὰ τὴν σύρωμεν καταδαφίζοντες ἐνταυτῷ τὸν τοῖχον. Ἐπὶ τέλους ἡ δοκὸς ἐνέδωκεν ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους καὶ κατέπεσε χαμαὶ μετὰ σωροῦ κονιάματος. Διὰ τελευταίους κτυπήματος συνενώσαντες τὰς δυνάμεις μας ἀπεσπάσαμεν αὐτὴν καὶ ἐκ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς. Αἱ γυναῖκες, αἵτινες συνωθούτο ἐν ταραχῇ περὶ τῆς ἡμῶν, ἐξέβαλον κραυγὴν τρόμου, εἰς τὴν ἀπήντησε κραυγὴ θριάμβου τῶν ἀνδρῶν. Ἀνηγείραμεν τὴν δοκὴν καὶ διέταξα τοὺς παρεστῶτας νὰ παραμερίσωσιν ἐκ τῆς εἰσόδου.

— Καὶ τώρα ἐπὶ τὸ ἔργον!... ἐφώνησα.

ἦτο ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν. Αἱ φλόγες οὐρανομήκεις καὶ ζωηρόταται ἐχρησίμευον ἡμῖν ἀντὶ φάρου. Ἀνήλωμεν τὴν στενωπὸν τοῦ νεκροταφείου ἐν καλῇ τάξει, εἰς δύο σειράς, σύροντες ἐν τῷ μέσῳ τὴν δοκὸν. Πρέπει νὰ διαρρήξωμεν τὴν θύραν ὠθοῦντες βιαίως διὰ τῆς δοκοῦ. . . Ἐν, δύο, τρία! . . . Τὸ κτύπημα κατηνέχθη. Κραυγὴ νέα ἀκατάσχετος θριάμβου ἀντήχησεν. Ἡ θύρα ἤδη ἐσείσθη καὶ ἂν τὸ κλειθρον δὲν ἐνδῶσθαι, οἱ στρόφιγγες ὅμως δὲν ἀντέχουσιν. Ἐπιχειροῦμεν νέαν προσβολὴν διὰ τοῦ κροῦ. Ἐν, δύο, τρία! . . . ἐμπρός! Ἐν μέρει ἤδη ἐθραύσθη. Λεπτὰ γλῶσσαι φλογὸς ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς σχηματισθεῖσας ἐπ' αὐτῆς ῥωγμᾶς. Ἐπιχειροῦμεν τρίτην καὶ τελευταίαν ἀπόπειραν. Ἡ θύρα τρίζει, καὶ πίπτει. Ἀκρα σιγῇ τρόμου ἐπικρατεῖ· φοβερὰ ἀγωνία κρατεῖ ὅλους ἡμᾶς ἀκινήτους ὡς νὰ παρελύθησαν αἴφνης αἱ δυνάμεις μας. Ὅλων τὰ βλέμματα ἀναζητοῦσι τὸ πτώμα, ἀλλ' ἡ ἀναδιδομένη ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς θερμότης μᾶς ἀναγκάζει νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν. Ἄλλως τε οὐδὲν διακρίνεται ἐντός. Τὸ σκευοφυλάκιον ἄνωθεν ἕως κάτωθεν φαίνεται φλογισμένη κάμινος.

— Ποῦ εἶνε; ἐψιθύρισεν ὁ θεράπων προσηλῶν τὸ ἐπτοημένον βλέμμα ἐπὶ τῶν φλογῶν.

— Τέφρα καὶ κόνις ἔγεινεν! ἀπήντησεν ὁ νεωκόρος, καὶ τὰ βιβλία μας ἐπίσης ἔγεινεν τέφρα καὶ κόνις καὶ ὁ ναὸς, κύριοι, μετ' ὀλίγον θὰ μεταβληθῆ εἰς τέφραν καὶ κόνιν.

Μόνοι οὗτοι οἱ δύο ἐλάλησαν, ἀφοῦ δὲ καὶ αὐτοὶ ἐσιώπησαν οὐδὲν ἐτάραξε τὴν θανάσιμον σιγὴν εἰμὴ ὁ ὑπόκωφος τριγμὸς τῆς πυρκαϊᾶς.

— Ἀκούσατε! ἐκραύγασέ τις

Ἐκούσθη τῷ ὄντι κρότος τροχῶν κυλιομένων καὶ καλπασμὸς ἵππων, ἔπειτα ἑκατὸν ταυτοχρόνως ἤχοῦσαι ἀνθρώπινα φωναί. Ἐπὶ τέλους ἀφικνεῖτο ἡ πυροσβεστικὴ ἀντιλία!

Οἱ περιστοιχιζόντές με κατέλειπον τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἀνῆλθον τρέχοντες ἐπὶ τοῦ λόφου. Ὁ γηραιὸς νεωκόρος ἤθελε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του ἐξητλήθησαν. Τὸν ἐβλεπον ἐρειδόμενον ἀκόμη ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ ἐνὸς τάφου.

— Σώσατε τὸν ναόν! σώσατε τὸν ναόν! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν πεπνυμένην ὡς νὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούσωσιν οἱ πυροσβέσται!

Μόνος ὁ θεράπων ἔμεινεν ἀκίνητος. Μετὰ τοὺς πόδας καρφωμένους σχεδὸν εἰς τὸ ἔδαφος ἐβλεπεν ἐννεὸς τὸν στρόβιλον τῶν φλογῶν. Τῷ ὠμίλησα, ἔσεισα τὸν βραχίονά του, ἀλλ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐξεγείρῃ ἐκ τοῦ ληθάργου του. Μόνον ἀπαξ ἐπανέλαβε τὴν πρώτην ἐρώτησίν του, ψιθυρίσας:

— Ποῦ εἶνε;

Μετὰ δέκα λεπτά ἡ ἀντιλία ἤρχισε νὰ λειτουργῇ κρήνη κειμένη ὀπισθεν τοῦ ναοῦ παρεῖχεν ἄφθονον ὕδωρ, ὁ σωλὴν δὲ ἐτοποθετήθη πρὸ τῆς θύρας τοῦ σκευοφυλακίου. Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐζήτητον τὴν συνδρομὴν μου, θὰ ἤμην ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ παράσχω αὐτήν. Εἶχον ἀπολέσει πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τῆς θελήσεώς μου, πᾶσαν τὴν ὀρμὴν τῶν δυνάμεών μου. Ἡ ταχεῖα τῶν λογισμῶν μου δὴν ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐπτοήθη, νῦν ὅτε ἐγίνωσκον ὅτι ἦτο νεκρὸς ὁ ἄθλιος ἐχθρὸς μου. Καὶ ἰστάμην ἐκεῖ ἀνωφελὴς καὶ ἀνίκανος θεατῆς βλέπων τὸ πυρπολούμενον σκευοφυλάκιον.

Εἶδον τὴν πυρκαϊᾶν βχθυηδὸν δαμαζομένην. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ λάμψις ἐσβέσθη, ὁ καπνὸς ὅστις ἐξήρχετο κατὰ πυκνὰς νεφέλας ἀνῆλθε μέχρις οὐρανοῦ. Ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σωροὺς τέφρας ποῦ μὲν ἐρυθρᾶς, ποῦ δὲ μελαίνης. Ἐπηκολούθησε βραχεῖα ἀνάπαυσις· εἶτα οἱ πυροσβέσται καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα προὔχρησαν ἀνὰ εἰς καὶ κατέλαβον τὴν εἰσόδον, συνεσκέφθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀκολούθως δύο ἄνδρες ἀπεσπᾶσθησαν ἐκ τοῦ ὀμίλου καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον ὅπου ἴστατο συσσωρευμένον τὸ πλῆθος, ὅπερ μετὰ θλιβερᾶς σιγῆς παρεμέρισεν ὅπως διαδῶσιν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς φρικίαις κατέλαβεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, καὶ ὀλόκληρος ἡ μάζα αὐτοῦ βχθυηδὸν ἐκινήθη. Οἱ δύο ἄνδρες ἐπέστρεψον βασιάζοντες θύραν ἣν εἶχον ἀφαιρέσει ἐκ τινος ἀκατοικίτου οἰκίας. Ἐκόμισαν αὐτὴν μέχρι τοῦ σκευοφυλακίου καὶ εἰσῆλθον. Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα κατέλαβον ἐκ νέου τὴν εἰσόδον. Τότε τινὲς ἐκ τοῦ ὀμίλου, ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς ἐπλησίασαν περισσότερον διὰ νὰ ἴδωσι πρῶτοι αὐτοὶ τὸ ἀποθησόμενον, ἀλλοὶ πάλιν ἀνέμενον ὀλίγον τι ἀπωτέρω διὰ ν' ἀκούσωσι τί θὰ λεχθῆ. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων ἦσαν γυναῖκες καὶ παιδιά.

Ἦδη αἱ ἐκ τοῦ σκευοφυλακίου ἐξερχόμεναι εἰδήσεις ἤρχισαν νὰ κυκλοφορῶσιν εἰς τὸ πλῆθος, βραδέως δὲ καὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἐφθασαν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου εὐρισκόμεν. Ἦκουον περὶ μου διασταυρουμένας τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις ἃς ἀπέτεινον πρὸς ἀλλήλους ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετ' ἀκατασχέτου περιεργίας.

— Τὸν εὗρηκαν;

— Ναί.

— Ποῦ;

— Σιμὰ εἰς τὴν θύραν ἦτον τ' ἀνάσκελα!

— Τὴν θύραν ὅπου ἐμβαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἐστήριξε τὸ κεφάλι του, καὶ ἦτο τὰ προύμυτα.

— ἦτο καῦμένον τὸ πρόσωπόν του;

— Ὅχι.

— Ναί.

— Ὅχι, καθόλου δὲν ἐκάηκε· ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι ἦταν τὰ προύμυτα.

— Καὶ ποῖος ἦτον αὐτός;

— Ἐνας λόρδος, λέγουν.

— Ὅχι, δὲν ἦτον λόρδος, ἦτο σίρ· ἀλλὰ δὲν εἰξέρω τί σημαίνει αὐτό.

— Σίρ θὰ 'πῆ ἱππότης.

— Καὶ βαρωνέτος!

— Ὅχι.

— Ναί, βέβαια!

— Καὶ τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἐκεῖ μέσα;

— Ὅχι κληρὸν δουλειᾶ, βέβαια.

— Ἐπιτήδεις τὸ ἔκαμε;

— Τί πράγμα; . . νὰ κατῆ;

— Ὅχι νὰ κατῆ αὐτός, ἀλλὰ νὰ κάψῃ τὸ σκευοφυλάκιον.

— Πόσον φρικτὴ εἶνε ἡ θέα του!

— Τῷ ὄντι, πολὺ φρικτὴ!

— Καὶ τὸ πρόσωπον;

— Ὅχι, ὄχι· τὸ πρόσωπον δὲν εἶνε πολὺ παραμορφωμένον.

— Δὲν εἶνε κανεὶς ποῦ νὰ τὸν γνωρίζῃ;

— Λέγουν ὅτι εἶνε ἕνας.

— Ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ἐνας ὑπρέτης· ἀλλ' εἶνε τόσον ἀποβλακωμένος, ὥστε ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει πεποιθῆναι εἰς τὰ λόγια του.

— Κανέναν ἄλλον δὲν εἶνε ἐδῶ παρῶν;

— Σιωπὴ! . . .

Ἡ εὐνηχος φωνὴ ἐνός τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὰς φλυαρίας ταύτας, ἃς ἤκουον περὶ ἐμοῦ.

— Ποῦ εἶνε, ἔλεγεν ἡ φωνή, ποῦ εἶνε αὐτός ὁ κύριος ὅστις ἀπεπειράθη νὰ τὸν σώσῃ;

— Νάτος, κύριε, νάτος!

— Καὶ πολλαὶ μορφαὶ περιεργοὶ ἐστράφησαν πρὸς ἐμὲ, ἐνῶ αἱ χεῖρες τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων παρεμέρισον τὸ πλῆθος. Ὁ προϊστάμενος αὐτῶν προὔχρησε πρὸς ἐμὲ κρατῶν φωνὴν.

— Ἐλθετε, κύριε, σᾶς παρακαλῶ, μοὶ εἶπεν ἀταράχως.

Δὲν ἠδυνάμην κἄν νὰ τῷ ἀποτεινῶ τὸν λόγον καὶ ὅτε μ' ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος δὲν ἠσθάνθη ἐπαρκεῖς δυνάμεις ὅπως ἀντιστῶ. Ἦθελον νὰ τῷ εἶπω ὅτι δὲν εἶχα ποτε γνωρίσει ζῶντα τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, οὗτινος ἐπρόκειτο νὰ πιστοποιηθῆ ἡ ταυτότης καὶ ὅτι ἡ μαρτυρία ξένου ἀτόμου, οἷον ἤμην ἐγὼ, δὲν εἶχε σημασίαν τινα διὰ τὴν ἀρχομένην ἀνάκρισιν. Ἄλλ' οἱ λόγοι μου ἐξέπνεον εἰς τὸ στόμα ἤμην δειλός, ἄφρων, ἀναποφάσιτος.

— Τὸν ἀναγνωρίζετε, κύριε; με ἠρώτησαν.

Εὐρισκόμεν ὄρθιος ἔμπροσθεν ὀμίλου πολλῶν ἀνδρῶν. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν κατεβί-

βαζον τους φανούς προς την γην. Πάντων τὰ βλέμματα, προσηλοῦντο ἐπ' ἐμοῦ μετ' ἐκφράσεως σιγηλῆς προσδοκίας. Ἐγίνωσκον τίς ἦτο ὁ παρά τους πόδας μου κείμενος, δὴ ἐφώτιζεν ἡ λάμψις τῶν φανῶν.

— Δύνασθε, κύριε, νὰ βεβαιώσητε τὴν ταυτότητά του ;

Κατεβίβασα βραδέως τὸ βλέμμα. Κατ' ἀρχὰς διέκρινα ἀμυροῦν τύλιγμα ἐκ κηρωτοῦ πανίου. Ἡ σιγὴ ἦτο τοιαύτη ὥστε ἤκουετο πᾶσα καταπίπτουσα σταγῶν τῆς βροχῆς. Τὸ βλέμμα μου βαθμηδὸν ἀνῆλθε πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀμόρφου ἐκείνης μάζης καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ἀκαμπτον ἠλλοιωμένην ἐκ τῆς γωνίας, μέλαιναν ἐκ τῶν φλογῶν εἶδον τὴν μόρφον τοῦ νεκροῦ.¹

Οὕτω τὸν εἶδον διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν. Βούλησις ἀνωτέρα εἶχεν ὀρίσει νὰ εὐρεθῶμεν οὕτως ἀντικρὺ ἀλλήλων !

ΙΑ

Διὰ λόγους ἐπιτοπίου συμφέροντος ὁ ἀνακριτὴς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως ἀπεφάσισαν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀνάκρισιν. Ἡ συνεδρίασσις ἐγένετο τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον ὡς εἰκὸς ἦμην ἐκ τῶν πρώτων κληθέντων μαρτύρων.

Ἡ πρώτη μου ἐνασχόλησις τὴν πρωίαν μετὰ τὴν ἔγερσίν μου ἦτο νὰ μεταβῶ νὰ παραλάβω ἐκ τοῦ ταχυδρομείου τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἀνέμενον παρὰ τῆς Μαριάννας. Οὐδεμίαν ὁσονδήποτε ἔκτατος καὶ ἂν ἦτο μεταβολὴ περιστάσεων ἴσχυε νὰ καταπραύνη τὴν ζωηρὰν στενοχωρίαν ἣτις με κατέθλιβεν, ἐφ' ὅσον ἦμην ἠναγκασμένος νὰ διατελῶ μακρὰν τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐλάμβανον ἀνὰ πᾶσαν πρωίαν μόνη με καθησύχαζεν ὡς πρὸς τοὺς ἐνδεχομένους ἔνεκ τὴν ἀπουσίας μου κινδύνους, καὶ ἡ παραλαβὴ τῆς ἦτο ἡ μόνη καὶ κυρία ἐνασχόλησις μου εὐθὺς ἅμα τῇ ἐγέρσει μου.

Πρὸς μεγάλην μου παρηγορίαν εὗρον τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαριάννας εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Οὐδὲν ἀπεικταῖον εἶχεν ἐπακολουθήσει αἱ δύο φίλαι μου εἶχον ἄριστα εἰς τὴν ὑγείαν καὶ δὲν εἶχε ποσῶς διαταραχθῆ ἡ γαλήνη των ἀφ' οὗτοῦ ἀπεχωρισθῆμεν. Ἡ Λαύρα μοι διεβίβαζε τοὺς ἀσπασμούς της, με παρεκάλει δὲ νὰ τῇ παραγγείλω τὴν ἀφιξίν μου πρὸ εἰκοσιτέσσάρων ὥρων. Ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἐπεξηγοῦσα τὴν παραγγελίαν ταύτην, μοὶ καθίστα γνωστὸν ὅτι ἡ ἀγαπητὴ νεανίς εἶχε θέσει κατὰ μέρος μίαν λίραν στερλίναν ἀπὸ τῆς ἰδιαίτερως αὐτῆς δαπάνης προτιθεμένη νὰ παραθέσῃ αὐτῇ δι' ἰδίων ἐξόδων τὸ κοινὸν μας γεῦμα, δι' οὗ ἐμέλλομεν νὰ πανηγυρίσωμεν τὴν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐπάνοδόν μου. Ἀνεγίνωσκον τὰς εὐχαρίστους ταύτας οἰκογενειακὰς εἰδήσεις ὑπὸ τὴν φωτεινὴν τῆς ἡμέρας λάμψιν, ἔχων ζωντανὴν ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην τὴν παράστασιν τῆς φοβερᾶς εἰκόνης τῶν συμβάντων κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν. Ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦτο

ἀνάγκη νὰ μὴ περιέλθῃ εἰς γνώσιν τῆς Λαύρας ἀποτόμως οὐδεμίαν περὶ τῶν γενομένων εἰδήσις καὶ ἡ σκέψις αὕτη μοὶ ὑπεγόρευσε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ληρθεῖσαν ἐπιστολὴν. Ἐγραψα πρὸς τὴν Μαριάνναν διηγούμενος αὐτῇ μετὰ προφυλάξεως τὰ ἐκτεθέντα εἰς τὰς τελευταίας ταύτας σελίδας, εἰδοποιῶν δὲ αὐτὴν συνάμα νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῆς Λαύρας ἐφημερίς τις ἐφ' ὅσον ἤθελε διαρκέσει ἡ ἀπουσία μου. Ἄν ἀπειτινόμενη πρὸς ἄλλην γυναῖκα ἦττον θαρραλέαν θὰ ἐδίσταζον ἴσως νὰ τῇ ἀνακοινώσω γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἀναμιμνησκόμενος τῶν παρελθουσῶν δοκιμασιῶν ὅσας ὑπέστη ἡ Μαριάννα, ἐσκέφθη ὅτι εἶχον καθήκον νὰ ἔχω πλήρη πρὸς αὐτὴν ἐμπιστοσύνην ὡς εἰς ἐμὲ αὐτόν.

Ἡ ἐπιστολὴ μου, ἐννοεῖται, ἦτο μακροτάτη ἐδέησε δὲ νὰ καταναλώσω εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ὑπολειπομένας ὥρας μέχρις οὗτου μεταβῶ εἰς τὸ δικαστήριον.

Εἰς τὴν περὶ τοῦ γεγονότος ἀνάκρισιν καὶ πιστοποιήσιν ἀνεφύοντο κατ' ἀνάγκην εἰδικαὶ τινες δυσχέρειαι καὶ περιπλοκαί. Ἐκτὸς τῶν ἐρευνῶν ἐπὶ τῶν περιστάσεων, συνεπέσθη τῶν ὁποίων ὁ θανὼν ἐγένετο θῦμα, προῦκειντο πρὸς ἐπίλυσιν σοβαρώτατά τινα ζητήματα περὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς πυρκαϊῆς, περὶ τῆς ὑπεξαίρεσεως τῶν κλειδῶν καὶ περὶ τῆς παρουσίας ἐνὸς ζένου ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ ὅτε ἐξερράγη ἡ πυρκαϊά. Ἡ ταυτότης τοῦ θανόντος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξακριβωθῆ καὶ πιστοποιηθῆ ἐπαρκῶς. Ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον βεβαιωθείσα ἠλιθιότης τοῦ θεράποντος ἠνάγκαζε τὴν ἀστυνομίαν νὰ μὴ παράσχη πολλὴν πίστιν εἰς τὰ διαβεβαιώσεις, αὐτοῦ ὅτι ἀνεγνώριζε τὸν θανόντα κύριόν του. Διὰ νυκτὸς ἐπέμφθησαν τινα ὄργανα αὐτῆς εἰς Νοούλσβαχ πρὸς ἀναζήτησιν μαρτύρων εἰς οὓς ἦσαν γνωστὰ ἡ μαρφή καὶ τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ τοῦ σώματος τοῦ σίρ Πέρισιβαλ Κλάυδ, ἀπὸ πρώτης δὲ ἐζητήθησαν πληροφορίες εἰς Μπλάκ-ούάτερ - Πάρκ. Χάρις εἰς τὰ μέτρα ταῦτα τὸ δικαστήριον ἐκάνονισ τὸ ζήτημα τῆς ταυτότητος. Ἡ μαρτυρία τοῦ ὑπηρέτου ἐπιβεβαιώθη ὑπὸ τῆς μαρτυρίας ἄλλων ἀξιόπιστων καὶ ἐκ τῆς ἀνευρέσεως καὶ ἄλλων μὴ ἀνακαλυφθέντων ἕως τότε τεκμηρίων. Τὸ οἰκόσημον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ σίρ Πέρισιβαλ εὐρέθη κεχαραγμένον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σκεπάματος τοῦ ὥρολογίου του.

Ἐπομένως πᾶσαι αἱ ἐρωτήσεις περιεστράφησαν περὶ τὴν πυρκαϊάν.

Προσεκλήθησαν πρῶτοι ὁ θεράπων τοῦ θανόντος καὶ τὸ παιδίον ὅπερ εἶχεν ἴδει φῶς ἀνημμένον ἐντὸς τοῦ σκευοφυλακίου. Καὶ τούτου μὲν ἡ μαρτυρία ἦτο σαφειστάτη, ἀλλ' ἡ διασεισθεῖσα ἐκ τῆς συμφορᾶς διάνοια τοῦ θεράποντος δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη καὶ ὁ ἀτυχῆς ἦτο ἀνίκανος νὰ παράσχη τὰς αἰτουμένας πληροφορίας. Μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις διετάχθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του.

Κατ' εὐτυχίαν ἡ ἐξέτασις μου διήρκεσεν ἐλάχιστον. Δὲν ἐγνώριζον ἀτομικῶς τὸν

νεκρὸν, ἠγνόουν ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῷ παλαιῷ Βέλμιγγαμ καὶ δὲν ἦμην ἐντὸς τοῦ σκευοφυλακίου ὅτε ἀνευρέθη τὸ πτώμα. Τὰ μόνα ἄτινα ἠδυνήθη νὰ διαβεβαιώσω ἦσαν ὅτι ἐσταματήσα πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ νεωκόρου διὰ νὰ μοὶ δεῖξωσι τὸν δρόμον, ὅτι μοὶ διηγήθη τὴν ἀπώλειαν τῶν κλειδῶν, ὅτι τὸν συνάδουσα μέχρι τοῦ ναοῦ διὰ νὰ τὸν συνδράμω τὸ κατὰδύναμιν, ὅτι εἶδα τὴν πυρκαϊάν, ὅτι ἤκουσα ἐντὸς τοῦ σκευοφυλακίου ἀνθρώπον ἀγνωστον εἰς ἐμὲ προσπαθοῦντα ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὅτι ἐπὶ τέλους ἐκ φιλανθρωπίας ἐπραξα πᾶν ὅ,τι μοὶ ἦτο δυνατόν ὅπως τὸν σώσω ἐκ τοῦ κινδύνου. Ἄλλοι τινὲς μάρτυρες, οἵτινες ἦλθον εἰς συγχρότισιν μετὰ τοῦ θανόντος, ἠρωτήθησαν ἂν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσωσι τὸ διπλοῦν μυστήριον τῆς ἀπαδιδδομένης εἰς αὐτόν ὑπεξαίρεσεως τῶν κλειδῶν καὶ τῆς παρουσίας αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς. Ὡς πρὸς ἐμὲ ὁμῶς ὁ δικαστής, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐθεώρησεν ὅτι ἀφοῦ ἦμην παντελῶς ξένος εἰς τὸν τόπον καὶ ἀφοῦ δὲν ἐγίνωσκον ποσῶς τὸν σίρ Πέρισιβαλ δὲν ἠδυνάμην νὰ παράσχω οὐδεμίαν περὶ τούτου πληροφορίαν.

Μετὰ τὴν ἐξοδὸν μου ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἐσκέφθη περὶ τῆς μελλούσης πορείας μου ἣτις μοὶ ὑπεδεικνυετο σαφῶς. Εἶδον ὅτι δὲν ἦμην ποσῶς ὑποχρεωμένος νὰ ὑποβάλω αὐτοπροαιρέτως οἰκνδήποτε ἔκθεσιν περὶ τῶν ἰδιαίτερων μου πεποιθήσεων, πρῶτον διότι διὰ τούτου εἰς οὐδὲν θὰ ἐφθανον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ ἡ μόνη ὑπάρχουσα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εἰκασίας μου ἐνδειξις κατεστράφη ὁμοῦ μετὰ τοῦ βιβλίου· δεῦτερον διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκθέσω τὴν γνώμην μου, ὅπως διόλου ὑποθετικὴν, χωρὶς ν' ἀνακαλύψω ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς σκευωρίας καὶ κατὰ συνέπειαν χωρὶς νὰ ἐξεγείρω, ὡς ἦτο ἀναμφίβολον, τὴν αὐτὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, ἣν εἶδον νὰ ἐκδηλώτῃ ἄλλοτε καὶ ὁ κύριος Κάρλ.

Ἄλλ' εἰς τὰς πρῶτας σελίδας καὶ ἀφοῦ παρήλθε τόσος χρόνος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης αἱ προφυλάξεις καὶ οἱ ἐνδοιασμοὶ μου οὗτοι δὲν ὕφιστανται ὅπως μ' ἐμποδίσωσι νὰ ἐκθέσω ἐλευθέρως τὸν λογισμὸν μου. Προτοῦ λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τῆς ἐκθέσεως ἄλλων γεγονότων, πειρώμαι νὰ ἐξηγήσω ἐναυθὰ πῶς συνέβη ἡ ὑπεξαίρεσις τῶν κλειδῶν, πῶθεν προήλθεν ἡ πυρκαϊά καὶ πῶς ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχούς.

Ἡ εἰδήσις ὅτι ἀπηλευθερώθη δι' ἐγνήσεως παρεκίνησε καθὰ προεῖπον τὸν σίρ Πέρισιβαλ νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα. Ἡ ἐνέδρα ἦν μοὶ παρεσκευάσεν εἰς τὸν δρόμον ἦτο ἐν τῶν ἐσχάτων μέτρων του· τὸ ἕτερον, τὸ καὶ ἀσφαλέστερον, ἦτο νὰ ἐξαφανίσῃ πᾶσαν ὑλικὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος του, καταστρέφων τὴν σελίδα τοῦ βιβλίου, ἐν ἣ ἐγένετο ἡ πλαστογραφία. Ἐὰν δὲν ἤθελον δυνήθῃ νὰ προσαγάγω ἐπικεκρωμένον ἀντίγραφον ἐκ τοῦ πρωτοτύπου βιβλίου ὅπως παραβλήθῃ μετὰ τοῦ τηρουμένου ἐν Νοούλσβαχ ἀντιγράφου, αἱ προσαγόμενα παρ' ἐμοῦ ἀπο-

1. Ὁρα εἰκόνα φύλλου 77.

δείξεις δὲν εἶχον ἀξίαν καὶ δὲν θὰ ἦδυναίμην νὰ τὸν ἀπειλήσω δι' ἀποκαλύψεων ἰκανῶν νὰ τὸν καταστρέψωσιν. Ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο, ἐπάναγκες ἦτο νὰ εἰσχωρήσῃ λάθρα εἰς τὸ σκευοφυλάκιον, ν' ἀποσπάσῃ τὴν σελίδα τοῦ βιβλίου, νὰ ἐξέλθῃ δὲ κατόπιν ἐπίσης λαθραίως.

Τούτου τεθέντος ἐννοεῖται εὐκόλως διατί ἀνέμεινε τὴν ἔλευσιν τῆς νυκτὸς πρὶν προβῆ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τολμηρὰν ἀπόπειραν καὶ διατί ἐπωφελήθη ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ νεωκόρου διὰ ὑπεξέλη τὰς κλειδας. Ἀπαραίτητον θὰ ἦτο ἐπίσης νὰ προμηθευθῇ καὶ νὰ ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἕν οἰοδήποτε φῶς διὰ ν' ἀνεύρῃ τὸ βιβλίον, ἡ κοινοτάτη δὲ φρόνησις τῷ ὑπηγόρευε τὴν ἰδέαν νὰ κλείσῃ τὴν θύραν καὶ διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ πάσης ἀκαίρου περιεργίας τοῦ πρώτου τυχόντος καὶ διὰ νὰ διαλάβῃ τὴν ἐπίβλεψίν μου, ἂν κατὰ τύχην ἤθελον ἐπιστρέψῃ.

Δὲν παραδέχομαι ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἐσκόπευε νὰ ἐνεργήσῃ οὕτως, ὥστε νὰ φανῇ ἡ καταστροφή τοῦ βιβλίου ὡς ἀποτέλεσμα τυχαίου συμβάντος καὶ ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπυρπόλησε τὸ σκευοφυλάκιον. Ἐχων ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπλουστάτην σύμπτωσιν ὅτι ἡδύνατο νὰ καταφθάσῃ ταχεῖα συνδρομῇ καὶ σωθῶσιν ἐκ τῶν φλογῶν τὰ βιβλία, ὤφειλε νὰ παραιτηθῇ ἐξ ἀρχῆς πάσης τοιαύτης ἰδέας. Ἀποβλέποντες εἰς τὴν σωρείαν πλείστης εὐφλεκτου ὕλης, ἀχρῶν δηλαδὴ, καὶ χαρτίων καὶ ξύλων καὶ ἐπίπλων σεσαθρωμένων, ἦν περιεῖχε τὸ σκευοφυλάκιον, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὡς πιθανὸν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ πῦρ μετεδόθη ἐκ τοῦ φωτὸς ὅπερ ἀνήψεν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πρώτη του ἀπόπειρα ὑπῆρξε βεβαίως νὰ σβῆσῃ τὸ πῦρ ἐν τῇ ἀρχῇ του, μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ ἀγνοῶν τὴν καταστασιν τοῦ κλειθροῦ προσεπάθησε νὰ φύγῃ διὰ τῆς θύρας δι' ἧς εἰσῆλθεν. Καθ' ἣν στιγμήν ἀφικόμην ἐγὼ τὸ πῦρ βεβαίως εἶχε μεταδοθῆ εἰς τὴν θύραν τὴν φέρουσαν εἰς τὸν ναόν, ἧς ἐκατέρωθεν ἔκειντο τὰ δύο παλαιὰ ἐρμάρια καὶ τὰ λοιπὰ εὐφλεκτα ἀντικείμενα, ἅτινα προανέφερον. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὅτε ἀπεπειράθη νὰ ἐξέλθῃ δι' ἐκείνης τῆς θύρας, αἱ φλόγες καὶ ὁ καπνὸς ὅστις εἶχε πυκνωθῆ ἐντὸς τοῦ στενοῦ χώρου, καθίστων ματαίαν πᾶσαν ἀπόπειράν του. Κατέπεσε λιπόθυμος ἐξ ἀσφυξίας εἰς τὴν θέσιν ὅπου κατόπιν ἀνευρέθη τὸ σῶμά του, ἀκριβῶς ὅτε ἐγὼ ἀνηρχόμην ἐπὶ τῆς στέγης διὰ νὰ θραύσω τὸν πίνακα τοῦ φεγγίτου. Καὶ ἂν τότε μετὰ πολλὰς προσπάθειάς ἠθέλομεν κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸν ναὸν καὶ θραύσωμεν ἐκείνην τὴν θύραν τοῦ σκευοφυλακίου, θὰ ἐφθάνομεν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πολὺ ἀργά, ἐπεὶδὴ αὐτὸς ἦδη εἶχεν ἀπολεσθῆ πρὸ πολλοῦ. Ἄλλο τι δὲν ἠθέλομεν κατορθώσῃ εἰμὴ νὰ παρασχῶμεν εἰς τὰς φλόγας διεξόδον πρὸς τὸν ναὸν ὅστις ἐσώθη, ἀλλ' ὅστις τοιοῦτοτρόπως θὰ ὑφίστατο τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ σκευοφυλακίου τύχην. Οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω,

οὐδὲ δύναται νὰ ἐπέλθῃ εἰς τινὰ ἢ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ἦτο ἡδὴ νεκρὸς ὅτε ἐδράμομεν εἰς τὴν ἀκατοίκητον οἰκίαν καὶ συνευνόντες τὰς προσπάθειάς μας ἀπεσπᾶσαμεν τὴν δοκόν, ἧτις ἐμελλε νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἀντὶ κροῦ.

Τοιοῦτο ἦτο τὸ συμπέρασμα ὅπερ οἱ συλλογισμοὶ μου μοι παρίστανον ὡς τὸ μᾶλλον λογικὸν καὶ ὁμοιόληθες ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν ἐνώπιον ἡμῶν τελεσθέντων γεγονότων, ἅτινα συνέβησαν καθ' ὃν τρόπον πιστῶς περιέγραψα.

Ἀπεφασίσθη νὰ ἐνεργηθῇ συμπληρωματικὴ ἀνάκρισις, νὰ προσκληθῇ δὲ καὶ ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀποθανόντος. Ἀνετέθη καὶ εἰς ἕνα ἰατρὸν νὰ υποβάλῃ ἔκθεσιν περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ θεράποντος, ὅστις δὲν ἐφαίνετο εἰς κατὰστάσιν νὰ χορηγήσῃ καμμίαν χρήσιμον πληροφορίαν. Περιορίζετο μόνον ἡλιθίως νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πυρκαϊῆς εἶχε διαταχθῆ ν' ἀναμῆν εἰς τὴν στενωπὸν, ὅτι δὲν ἐγίνωσκεν ἄλλο τι καὶ ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἦτο κύριός του.

Ἡ ἰδικιτέρα μου περὶ τούτου πεποίθησις εἶνε ὅτι χωρὶς νὰ τὸν καταστήσωσιν ἐνήμερον εἰς τὰς ἐνόχους προθέσεις των, ἐχρησιμοποίησαν αὐτὸν ὅπως βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ νεωκόρου. Διετάχθη ἀκολούθως νὰ μένῃ εἰς τὰ πέραν τοῦ ναοῦ, χωρὶς νὰ βλέπῃ ὅμως τὸ σκευοφυλάκιον, διὰ νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τοῦ κυρίου του, ἐν ἣ περιπτώσει ἐγὼ ἠθέλον διαφύγει τὴν στηθεῖσάν μοι καθ' ὁδὸν ἐδρᾶν καὶ ἠθέλε ἐπακολουθήσει πάλιν μετὰ ξυῖ ἐμοῦ καὶ τοῦ σὺρ Πέρισιβαλ. Ἰσως ὅμως εἶνε ἀναγκαῖον νὰ προσθέσω ὅτι ἐκ τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ δὲν ἐπεβεβαιώθη πληρέστατα ἡ εἰκασία μου. Ἡ περὶ αὐτοῦ ἔκθεσις τοῦ ἰατροῦ ὁμολογεῖ ὅτι αἱ μέτρια διανοητικὰ δυνάμεις δι' ὧν ἐκ φύσεως εἶχε προικισθῆ ὑπέστησαν σοβαρὸν κλονισμόν ὅτε ἐπανελήθη ἡ ἀνάκρισις καὶ πάλιν οὐδὲν ἀπολύτως ἡδυνήθησαν νὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τῆς καταθέσεώς του, πιστεύω δὲ ὅτι μέχρι σήμερον ὁ ἀτυχῆς δὲν ἴσθη.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ ἐν Βέλμυγχαμ ξενοδοχεῖον τόσον κεκμηκῶς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, τόσον συνττριμμένος ἐκ τῶν διαφόρων καὶ ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων, ὥστε μοι ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω τὴν ἀδολοσχίαν τῶν δικαιτυμῶν εἰς ἣν παρεῖχε τροφήν ἡ ἐνεργουμένη ἀνάκρισις καὶ ν' ἀπαντῶ εἰς τὰς μυρίας ἀσημάντους ἐρωτήσεις ἃς μοι ἀπέτεινον οἱ ἐντόπιοι. Ἡγέρθη ἐνθὺς μετὰ τὸ λιτόν μου δεῖπνον καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ πενιχρὸν μου δωμάτιον ὅπου εὖρον ἀνάπαυσιν καὶ ὅπου ἡδυναίμην ἐν ἀνέσει νὰ σκεφθῶ περὶ τῆς Λαύρας καὶ τῆς Μαριάννας.

Ἄν ἤμην πλουσιώτερος θὰ ἐπέστρεφον εἰς Λονδίνον καὶ ἡ θέα τῶν δύο ἐκείνων προσφιλῶν μορφῶν θὰ μ' ἐζωογόνοι. Ἄλλ' ἀφ' ἐνὸς ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἔτινος ὅπως παρουσιασθῶ ἐν προσκαλούμην εἰς τὴν δευτέραν ἀνάκρισιν ἀφ' ἑτέρου ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ παραμῆνω ἕνεκα τῆς ὑποσχέσεώς μου πρὸς τὸν ἐν Νουόλσβαρυ δι-

καστὴν, ἀπκλαῶξαντά με ἐπὶ ἐγγυήσει. Ἄλλως τε οἱ ὀλίγοι μας πόροι εἶχονα ἐλτωθῆ καὶ οἱ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀβεβαιότης, ἧτις καθίστατο μεγαλειτέρα νῦν ἢ τὸ πρότερον, μοὶ ἀπηγόρευε πᾶσαν περιττὴν δαπάνην, ἔστω καὶ ἐκείνην τοῦ ταξιδίου ἐπὶ ἡλαττωμένῃ τιμῇ ἀνόδου καὶ καθόδου εἰς δευτέραν θέσιν.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν ἀνάκρισιν ἤμην ἐντελῶς ἐλεύθερος. Κατ' ἀρχὰς μετέβην εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ παραλάβω τὸ τακτικὸν δελτίον τῆς Μαριάννας. Τὸ εὖρον ἀναμῆνον με ὅπως καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἦτο δὲ συντεταγμένον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μετὰ παντελοῦς ἀταραξίας. Ἀνέγνωσα αὐτὸ μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ἔχων ἡδὴ τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον δι' εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἐπορεύθη εἰς τὸ παλαιὸν Βέλμυγχαμ διὰ νὰ ἴδω ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸν τόπον τῆς πυρκαϊῆς.

Πόσας μεταβολὰς εὖρον! ὑπὸ ποίαν νέαν ὄψιν μοὶ ἐφάνη!

Εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς τοῦ μυστηριώδους τούτου κόσμου, ἐν ᾧ ζῶμεν, τὸ φοβερὸν μετὰ τοῦ χυδαίου συμβαδίζουσιν! Ἡ εἰρωνία τῶν περιστάσεων οὐδεμίαν φεῖδεται ἀνθρωπίνης συμφορᾶς. Ὅτε ἐφθασα πρὸ τοῦ ναοῦ εἶδα ὅτι τὸ μόνον σοβαρὸν ἴχνος ὅπερ εἶχε καταλείπει ἡ πυρκαϊὰ καὶ ὁ θάνατος ἦτο ἡ κατάσταση τοῦ νεκροταφείου καὶ ἡ ἀταξία ἣν εἶχεν ἐπιφέρει εἰς αὐτὸ ὁ βέβηλος τοῦ πλήθους συνωστισμός. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ σκευοφυλακίου εἶχεν ἐγερεθῆ χονδροειδῆς φραγμὸς σανίδων, ἐφ' ὧν ἦδη εἶχον χαραχθῆ ῥυπαρὰι γελοιογραφίαι τὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου ἐν βοῇ διεφιλονείκουν τὰς ῥωγμὰς δι' ὧν ἡδύνατο κάλλιον νὰ βλέπωσιν. Εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἰστάμην ἐγὼ ὅτε ἤκουσα τὴν κραυγὴν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ φλεγομένου σκευοφυλακίου καὶ ὅπου ἐγονυπέτησεν ὁ ἔντρομος θεράπων, συνωθεῖτο σμήνος θορυβῶδες πτηνῶν πειναλέων, συλλαμβανόντων διὰ τοῦ ῥάμφους τοὺς πολυπληθεῖς σκώληκας, οὓς ἡ βροχὴ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βάθους τῆς γῆς. Τέλος εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὴν προηγουμένην ἐσπέραν ἀπετέθη ἡ ἀποσπασθεῖσα καὶ ἀντιφορείου εἰς τὸ φρικτὸν λείψανον χρησιμεύσασα θύρα, ἔκειτο σκεῦος περιέχων τὸ πρόγευμα ἐργάτου τινός, πιστὸς δὲ τις σκύλαξ φυλάσων αὐτὸ μὲ ὑλάκτει ὡς πλησιάζσαντα ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸν θησαυρὸν του. Ὁ νεωκόρος παρετήρει καθῶς τὴν βραδείαν προετοιμασίαν τῶν ἐπισκευῶν καὶ ἐν μόνον εἶχεν ἐπὶ τοῦ παρόντος θέμα φλυαρίας, ἕνα μόνον λογισμόν τὸ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ πάσης μομφῆς καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι οὐδαμῶς ἐνεῖχτο εἰς τὴν ἐπελθούσαν καταστροφήν. Μία χωρική, ἧς καλῶς ἐνεθυμούμην τὴν ὠχρὰν καὶ ἡλλαιωμένην ὄψιν, ἀληθῆ τοῦ τρόμου εἰκόνα ὅτε ἡ δοκὸς ἐπεσε παρὰ τοὺς πόδας μου, ἐν κύπτουσα ἐπὶ κάδου καὶ πλύνουσα ἔχαριεντίζετο βλακωδῶς μετὰ τινος συντρόφου τῆς παριστώσα νῦν τελείαν τὴν εἰκόνα τῆς ἠθικῆς μηδαμινότητος.

Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶνε σοβαρόν! Ὁ Σολομὼν μὲ ὄλην αὐτοῦ τὴν δόξαν,

ἔφερον εἰς πάσας τὰς πτυχὰς τῶν ἐκ πορφύρας χλαμύδων του καὶ εἰς πάσας τὰς γωνίας τοῦ λαμπροῦ μεγάρου του ἀρκετὰς ἀφορμὰς γέλωτος καὶ περιφρονήσεως.

[Ἔπειτα συνέχισεν.]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγούμενον φύλλον]

— Ὁ νέος ἐκεῖνος ὅμως δύναται νὰ προδώσῃ ἡμᾶς, τῆ εἶπον.

— Ἐστὲ ἡσυχος, ἀπεκρίθη, θὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου.

Ἡ Γερτρούδη εἶναι κόρη γενναία καὶ συνετή, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρτεμῖς. Ἐνεπιστεύθη, λοιπόν, εἰς αὐτήν, ἥτις, λαβοῦσα χρυσακτὰ, τὴν κλειδα καὶ τὸ ἐγχειριδίον μου, ἀπῆλθεν ἐγὼ δ' ἔμεινα πλησίον αὐτῆς. . . δεομένη ὑπὲρ ὑμῶν.

— Οἴμοι! εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν ἐγνώριζον ὀλόκληρον τὴν εὐτυχίαν μου, κυρία!

Μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ Γερτρούδη ἐπέστρεψεν, ὀδηγοῦσα τὸν ἱατρόν, ὅστις ἠκολούθει αὐτὴν μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένους.

Ἐγὼ ἔμεινον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ ἐκεῖνος εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἐπετράπη αὐτῷ ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Ναί, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, ἠδυνήθην νὰ φέρω τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνης ὑμῶν καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον ὑμᾶς εἰσερχομένην.

— Τῷ ὄντι εἰσῆλθον ἡ ἀνησυχία μου ὑπερέτεχε τῆς συνέσεώς μου. Ἀντήλλαξά τινες ἐρωτήσεις μετὰ τοῦ νέου ἱατροῦ, ὅστις, ἐξετάσας τὸ τραῦμα ὑμῶν, με καθησύχασε καὶ ἀνεκουφίσθη.

— Πάντα ταῦτα εἶχον ἀποτυπωθῆ εἰς τὴν μνήμην μου, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλ' ὡς ὄνειρον οὐχ' ἦττον, μοὶ ἔλεγέ τι ἐδῶ, προσέθετο, θεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὅτι δὲν εἶχον ὄνειρευθῆ.

— Ὁ χειρουργός, ἀφοῦ περιεποιήθη τὸ τραῦμα, ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του φιαλίδιον, περιέχον ἐρυθρὸν ρευστόν, ἐξ οὗ ἐνέσταξέ τινες σταγόνας εἰς τὰ χεῖλη σας, εἰπὼν, ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ φέρῃ ὑμῖν ὕπνον καὶ νὰ καταβάλῃ τὸν πυρετόν.

Πραγματικῶς δὲ μετὰ μίαν στιγμήν ἀπὸ τῆς πόσεως τοῦ ρευστοῦ, ἐκλείσατε ἐκ νέου τὰ βλέφαρα καὶ κατελήφθητε ὑπὸ τῆς λιποθυμίας.

Ἐτρόμαξα, ἀλλ' ὁ ἱατρός με καθησύχασε. Τότε ἡ Γερτρούδη ἐκάλυπεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς κατοικίας του.

Ἐπίστευσεν ὅμως, ὅτι ἐκεῖνος ἠρίθμει τὰ βήματα.

— Τῷ ὄντι, κυρία, ἠρίθμησεν αὐτά, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις ἐφόβισεν ἡμᾶς, διότι ὁ ἱατρός ἠδύνατο νὰ μᾶς προδώσῃ. Ἀπεφοβίσασαμεν, λοιπόν, νὰ ἐξαφανίσωμεν πάντα τὰ ἴχνη τῆς χορηγηθείσης ὑμῖν ζε-

νίας· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἦτο νὰ ἐξαφανίσωμεν πρῶτον ὑμᾶς.

Ἀνεκάλεσα ὄλον τὸ θάρρος μου· ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ αἱ ὄδοι ἦσαν ἔρημοι. Ἡ Γερτρούδη ἀνέλαβε νὰ φέρῃ ὑμᾶς, ἐγὼ δ' ἐβοήθησα αὐτήν καὶ σὰς ἀπέθεσκαμεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν τάφρων τοῦ Τέμπλου. Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐπανήλθομεν ἔντρομοι ἐκ τῆς τόλης ἡμῶν τοῦ νὰ ἐξέλθωμεν μόνχι καθ' ἣν ὥραν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἐξήρχοντο ὑπὸ συνοδίαν. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐπηγύρνευ ἐφ' ἡμᾶς.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν, κατεβλήθη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ ἐλιποθύμησα.

— Ὡ! κυρία! εἶπεν ὁ Βουσύ, συνενῶν τὰς χεῖρας, τίνοι τρόπον θὰ δυνήθῃ ποτὲ ν' ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅ, τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπραξάτε;

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγή, καθ' ἣν ὁ Βουσύ ἠτένιζε ζωηρῶς τὴν Ἀρτεμῖν, ἥτις, ἐπακουμβοῦσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐσπῆριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς, τὸ ὄρολόγιον τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης ἐσήμανε δύο ὥρας.

— Δύο ὥραι, εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς, ἀνασκιρτήσασα. Δύο ὥραι καὶ ὑμεῖς ἐνταῦθα!

— Ὡ! κυρία! εἶπεν ὁ Βουσύ ἱκετευτικῶς, μὴ με ἀποπέμψητε πρὶν ἢ μοὶ εἴπητε τὰ πάντα. Μὴ με ἀποπέμψητε πρὶν ἢ μοὶ εἴπητε κατὰ τινὰ τρόπον δύναμαι νὰ φάνῃ ὑμῖν ὠφέλιμος. Ὑποθέσατε, ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὑμῖν ἕνα ἀδελφόν καὶ εἶπατε εἰς τὸν ἀδελφόν ἐκεῖνον τί δύναται νὰ πράξῃ ὑπὲρ ὑμῶν.

— Οἴμοι! τῶρα οὐδὲν πλέον, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, εἶναι πολὺ ἀργά.

— Τί συνέβη τὴν ἐπιούσαν; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ· τί ἐπραξάτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, καθ' ἣν περὶ ὑμῶν μόνης ἐσκεπτόμην, χωρὶς ὅμως νὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἦσθε ὀπτασία;

— Ἡ Γερτρούδη ἐξῆλθε καὶ συνήνησεν τὸν Αὐριλῦ, ὅστις ἐστενοχώρησεν αὐτὴν ὑπὲρ ποτε· χωρὶς οὐδενῶν συμβάντων τὴν προτεραιάν ν' ἀναφέρῃ, ἐζήτησεν, ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου του, συνέντευξιν.

Ἡ Γερτρούδη ἐδείχθη συναινοῦσα, ἀλλ' ἠτήσατο ἀναβολὴν μέχρι τῆς τετάρτης δῆλα δὲ μέχρι τῆς σήμερον, ὅπως ἀποφασίσω.

Ὁ Αὐριλῦ ὑπεσχέθη, ὅτι ὁ κύριός του ἤθελε βιάσει ἑαυτὸν νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

Εἶχομεν καιρὸν τριῶν ἡμερῶν.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ κύριος Μονσορώ ἦλθεν.

Ἀρηγήθημεν αὐτῷ τὰ πάντα, πλὴν τῶν πρὸς ὑμᾶς σχετιζομένων. Εἶπομεν αὐτῷ, ὅτι, τὴν προτεραιάν, ὁ δοῦξ εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν δι' ἀντίκλειδος, ἀλλ' ὅτι, ἐνῶ ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ, προσεβλήθη ὑπὸ πέντε εὐπατριδῶν, τῶν ὁποίων δύο ἦσαν οἱ κύριοι δ' Ἐπερών καὶ Κουέλος. Εἶχον ἀκούσει τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα καὶ τῷ ἐπανελάβον αὐτά.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ κόμης, ἤκουσα νὰ λαλῶσι περὶ τούτου. Λοιπόν, ἔχει πλαστῆν κλειδα; Τὸ ὑπώπτευν.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀλλάξωμεν τὸ κλειθρον; ἠρώτησα.

— Θὰ προῦμνηθεύετο ἄλλην, εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἄς θέσωμεν μοχλοῦς.

— Θέλει ἔλθει μετὰ δέκα ἀνδρῶν καὶ θὰ καταρρίψει τὴν θύραν.

— Ἄλλ' ἡ περίστασις, ἥτις ἤθελε θέσει ὑμᾶς ὑπεράνω τοῦ δουκός, ὡς με εἶπατε;

— Ἀνεβλήθη ἴσως ἀορίστως.

Ἐμεινα ἀφωτος, περιρρομένη ὑπὸ ἰδρωτός, μὴ πλανωμένη πλέον, ὅτι μόνος τόρπος σωτηρίας ἦτο νὰ γενῶ σύζυγος τοῦ κόμητος.

— Κύριε, εἶπον αὐτῷ, ὁ δοῦξ, διὰ τοῦ θεοῦ, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ἐμπιστοσύνης του, ὑπεσχέθη νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς τετάρτης, ἐγὼ δὲ σὰς ζητῶ ἀναβολὴν μέχρι τῆς τρίτης.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης, κυρία, θὰ εἶμαι ἐδῶ, εἶπεν ὁ κόμης.

Χωρὶς δὲ νὰ προσθήσῃ λέξιν, ἠγέρθη καὶ ἀπῆλθεν.

Ἠκολούθησα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός μου καὶ εἶδον, ὅτι, ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῆ, μετέβη καὶ ἐκρύβη εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ μεγάρου Τουρνέλ, ἀποφασίσας, ὡς ἐφαίνετο, νὰ ἐπυροβλήσῃ ἐπ' ἐμοῦ δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Πᾶσα ἀπόδειξις ἀφοσιώσεως, παρεχομένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ἦτο πληγὴ ἐγχειριδίου διὰ τὴν καρδίαν μου.

Αἱ δύο ἡμέραι παρήλθον ὡς μία στιγμή καὶ χωρὶς νὰ διαταράξῃ τι τὴν ἡμετέραν μόνωσιν. Εἶναι ἀδύνατον νῦν νὰ περιγράψω πᾶν ὅ, τι ἠσθάνθη κατὰ τὰς δύο ἐκεῖνας ἡμέρας.

Ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ τῆς δευτέρας ἡμέρας, ἤμην καταβεβλημένη πᾶν αἰσθημα ἐφαίνετο ἐν ἐμοὶ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον σθενούμενον. ἤμην ψυχρά, ἀφωτος, ἀναίσθητος ὡς ἄγαλμα· ἡ καρδία μου μόνη ἐπαλλε, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ σώματός μου ἐφαίνετο νεκρόν.

Ἡ Γερτρούδη ἵστατο εἰς τὸ παράθυρον. Ἐγὼ δὲ, καθημένη εἰς ταύτην τὴν θέσιν, ἔφερον ἐνίοτε τὸ χειρὸμακτρον εἰς τὸ μέτωπόν μου.

Αἴφνης ἡ Γερτρούδη ἔστεινε πρὸς με τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐκεῖνη ἡ χειρονομία, ἥτις ἄλλοτε μ' ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσω, με ἀφήκεν ἀπαθῆ.

— Κυρία! εἶπεν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησα.

— Τέσσαρες ἄνδρες . . . βλέπω τέσσαρες ἄνδρας . . . πλησιάζουν . . . ἀνοίγουν τὴν θύραν . . . ἐμβάθουν.

Ἄς εἰσέλθωσιν, ἀπήνησκα, χωρὶς νὰ κινήθω.

— Ἄλλ' εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ δοῦξ δ' Ἀνζέου, ὁ Αὐριλῦ καὶ δύο ἀκόλουθοί του.

Ἀντὶ πάσης ἐτέρας ἀπαντήσεως, ἔσσυτο τὸ ἐγχειριδίον μου καὶ ἀπέθεσα αὐτὸ πλησίον μου ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ὡ! ἀφήσατέ με τοῦλάχιστον νὰ ἴδω, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, ὁρῶσα πρὸς τὴν θύραν.

— Ἰδέ, ἀπεκρίθη.

Μετὰ μίαν στιγμήν ἐπανελθοῦσα, μοὶ εἶπε:

— Δεσποινίς, είναι ὁ κύριος κόμης.
 Ἔθεσα ἐκ νέου τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸν κόλπον μου, χωρὶς νὰ προσφέρω λέξιν, στρέψασα μόνον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κόμητος.

Βεβαίως θὰ ἔφριξε διὰ τὴν ὠχρότητα μου.

— Τί μοι λέγει ἡ Γερτρούδη; ἔκραξε· μ' ἐξελάβετε ἀντὶ τοῦ δουκὸς· καί, ἂν ἦτο αὐτός, θὰ ἐφρονεύσατε;

Τότε τὸ πρῶτον, ἔβλεπον αὐτὸν συγκινημένον.

Ἦτο πραγματικὴ ἢ προσπεποιημένη συγκίνησις;

Ἡ Γερτρούδη ἔπαισε, κύριε, νὰ σὰς τὸ εἶπῃ, ἀπεκρίθη· ἀφοῦ δὲν εἶναι ὁ δούξ, τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς.

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγή.

— Ἦξεύρετε ὅτι δὲν ἦλθον μόνος; εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἡ Γερτρούδη εἶδε τέσσαρας ἄνδρας.

— Ἐννοεῖτε τίνες εἶναι;

— Ὑποθέτω, ὅτι ὁ εἷς εἶναι ἱερεὺς καὶ οἱ ἕτεροι δύο εἶναι μάρτυρές μας.

— Τότε, εἰσθε ἕτοιμος νὰ γενήτε σύζυγός μου;

[Ἐπειτα συνέχεια]

Δμλ.

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΔΡΑΚΑ ΑΜΜΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.]

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγουμένον φύλλον]

Ὅταν ὁ ἱερεὺς ἐνόησε πλέον ὅτι ἀνωφελεῖς ἦσαν αἱ συμβουλαὶ του,

— Γυναϊκά μου, εἶπε, δὲν εἰξεύρω τί νὰ εἶπω. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ δὲν ἐννοῶ διόλου ἀπὸ δικαστήρια. Ἐὰν ὅμως ἐπιμένετε εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασίν σας, ἡ ὁποία δὲν θὰ σὰς φέρῃ καλόν, καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας θέλετε ν' ἀναφεροῖτε εἰς τοὺς δικαστὰς διὰ τὴν ὕβριν ἢ ὁποία σὰς ἔγεινεν, ἀποτανηθῆτε τοῦλάχιστον εἰς πρόσωπον ἱκανόν καὶ τίμιον, μήπως πέσετε εἰς τὰς χεῖρας κἀνενὸς στρεψοδίκου.

Καὶ τῇ ὑπέδειξεν ἓνα τῶν καλλιτέρων δικηγόρων τῆς πλησίον πόλεως, φίλον του.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἡ Γερτρούδη ἠγρύπνησε· μόλις δὲ ὑπέφωσκεν ἡ ἡὼς ὅτε ἦτο καθ' ὁδὸν διευθυνομένη πρὸς τὴν πόλιν. Ὅτε ἦλθεν ἡ καταλλήλος ὥρα παρέστη ἐνώπιον τοῦ δικηγόρου, ἀλλὰ μετὰ μεγάλης θλίψεως ἤκουσε τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῇ εἶπεν ὁ ἐφημέριος.

— Νὰ λησμονήσης, τῇ εἶπε, πρᾶγμα τόσῳ μικρόν· νὰ μὴ δώσης τόσην βαρῦτητα εἰς λέξιν προφερθεῖσαν ἐν στιγμῇ ὀργῆς, διότι ἡ ὕβρις τοῦ δικηγόρου δὲν ἰσχύει νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἐλάχιστην κηλίδα εἰς τὴν τιμὴν σας. Ἄλλ'· ἐὰν προβῆτε εἰς δίκην, τίς οἶδε ποῖαν φάσιν θὰ λάβῃ τὸ πρᾶγμα. Πολὺ καλλίτερον εἶναι ν' ἀπέχη τις ἀπὸ τὰ δικαστήρια. Πλὴν τούτου, σκέφθητι τὰ ἔξυδα, τὰς ἀδιαλείπτους

φροντίδας. Τίς οἶδε ποσάκις θὰ ἠναγκάζεσθε νὰ ἐγκαταλείψητε τὰς ἐργασίας σας, καὶ τὰ τέκνα σας ἔχουσι ἀνάγκην ἄρτου.

Ἡ γυνὴ ἀπῆλθε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, καὶ τὴν καρδίαν τεταραγμένην.

— Ναί, καλὰ τὸ γνωρίζω κ' ἐγώ, ἐπιθύριζε καθ' ἑαυτὴν τὰ παιδιὰ μου ἔχουσι ἀνάγκην διὰ φαρμί, κ' ἐγὼ εἶμαι μὲ πτωχὴ καὶ ἔρημη χήρα, χωρὶς χρήματα διὰ ναῦρω τὸ δίκην μου, ὅλοι ὅμοιοι εἶναι αὐτοὶ οἱ πλούσιοι, καὶ δὲν θέλει κἀνεὶς καὶ πολὺ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὅλοι τοὺς εἶναι σύμφωνοι μεταξύ τους· ὁ δήμαρχος, ὁ ἐφημέριος, καὶ ὁ κύριος δικηγόρος, ποῦ λέν πῶς εἶναι καλοὶ καὶ τίμιοι ἄνθρωποι.

Ἐνεθυμήθη τότε ἓνα δικολάβον, ὁ ὁποῖος εἰς χρόνους εὐτυχαστέρους ἐσύχνα ζεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὸν ἐβόηθει εἰς τὰς δίκας του. Εὐκόλον εἶναι νὰ φαντασθῇ τις τὸ ποῖόν τοῦ ἀνδρός· ἦτο μία τῶν ἀπολωλυτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἰτινες πρὸς ἀπολαυτὴν ὀλίγων χρημάτων ἀσυνειδήτως συνδουλιζοῦσι τὰ ἤδη ζέοντα ἐν ταῖς καρδίαις πάθη καὶ καταστοφρῶσιν οὕτως ὀλοκλήρους εἰκογενείας. Καὶ τῶντι ἡ γυνὴ ἔχαρη τοσοῦτον εὐκαιρῶς λαβοῦσα τὴν σωτήριον ταύτην ἐμπνευσίν. Τώρα ναί, ἀπήντησεν ἀληθῶς ἐντιμον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλεγεν ὅτι πάντοτε ἔχουσι δίκαιον οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ συνεπόμεναι καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἦτο πρόθυμος νὰ τὴν βοηθήσῃ, νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ κατὰ τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν ἰσχυρῶν. Εἶναι ἀληθές ὅτι κ' ἐκεῖνος ὁ χρυσῶν ἄνθρωπος τῇ εἶπεν ὅτι ἐχρειάζοντο χρήματα, ἀλλὰ τί ἔπαισε καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχῆς ἂν ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἐμπόρευμα τόσον βαρῦτιμον, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἀνευ μεγάλων θυσιῶν;

— Δέκα τάλληρα χρειάζονται, ἐπιθύριζε καθ' ἑαυτὴν ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ χωρίον χαιρούσα καὶ ἀδημονοῦσα συγχρόνως, δέκα τάλληρα κ' ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε! μὰ θὰ ταῦρω.

Κ' ἐντούτοις αὐτὴ, ἡ τόσον σιωπηλὴ συνήθως, πρὸς ὅσους ἀπῆντα, ἐπανελάμβανεν ὅτι ἦτο βεβαία περὶ τῆς ὑποθέσεώς της, ὅτι τέλος πάντων ὑπάρχει δικαιοσύνη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ἀκριθὰ θὰ ἐπλήρωνεν ὁ δήμαρχος τὴν ὕβριν τὴν ὁποῖαν ἔριψεν ἐναντίον εἰς αὐτὴν καὶ τὰ πλάσματά της.

Αἱ φωνασικαὶ αὐταὶ ἔφθασαν μέχρι τοῦ δημάρχου, ὅστις οὐδὲ κἀν ἐνεθυμεῖτο πλέον ἐκεῖνο τὸ συμβάν, καὶ ἔφθασαν, κατὰ τὸ εἰωθός, ἐπηνυξημέναι καὶ περικεκοσμημέναι διὸ οὗτος φύσει ὀργίλος καὶ ζηλότυπος τῆς ἀξιοπροπέειας του, ὑπὸ μεγίστης κατελήφθη ὀργῆς. Μία ποταπὴ γυνὴ, ἡ τελευταία τοῦ χωρίου, νὰ τολμᾷ νὰ ὀμιλῇ κατὰ τοῦ δημάρχου, ἡ ἔνοχος νὰ ἐγκαλῆ τὸν παθόντα! Κατ' οὐδένα τρόπον ἔπρεπε νὰ γείνη ἀνεκτὸν παράδειγμα τοιοῦτο!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ Γερτρούδη ἐμέτρα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ὀλίγου ἐκείνου ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα εἶχεν ὑφάνει, σκεπτομένη δὲ ὑπελόγιζε πόσα ἀ-

κόμη τῇ ἔλειπον δι' ἐκεῖνα τὰ δέκα εὐλογημένα τάλληρα, ὅτε εἶδεν εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιον ἓνα κλητῆρα, ὅστις τῇ ἐπαρουσίασεν ἓν χαρτίον. Προσεκαλεῖτο νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει δικαστήριον ὅπως ἀπολογηθῇ διὰ τὴν κατ' αὐτῆς γενομένην κατηγορίαν διαπραχθείσης κλοπῆς.

Ὡσεὶ ὑπὸ κεραυνοῦ ἔμεινε πληγεῖσα ἡ δυστυχῆς γυνὴ.

Ἡ κλησίς τῇ ἐφαίνετο ἀπόφασις· τὸ ἄσπιλον τοῦ ὀνόματός της διὰ παντός ἐκηλιδώθη· τὰ τέκνα της ἦσαν τέκνα κλεπτρίας! Ἐκλαίεν, ἐμαίνετο, τὴν κόμην τῆς σπασμωδικῶς ἔτιλλε, τοὺς δὲ λόγους αὐτῆς, ποὺς ὑπὸ τῆς μεγάλης ὑπαγορευομένου λύπης, διεδέχοντο ἄλλοι φουεράς ἀπειλῆς, δεινῆς ἀρᾶς.

Ὁ κλητῆρ, ἄνθρωπος καλὸς καὶ συνειθισμένος εἰς παρομοίας σκηνάς, προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Καλὴ μου γυναῖκα, τῇ ἔλεγε, πολὺ μεγαλόνετε τὸ πρᾶγμα· τί δυστύχημα εἶναι τέλος πάντων νὰ κραξοῦν τινα εἰς τὸ δικαστήριον; ἔπειτα ἀκόμη δὲν κατεδικάσθητε. Καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι ὡς τ' ἄκουσα, νὰ ἡσυχάσετε διότι θὰ ἀθωωθῆτε. Ὅμως, νὰ ζητήσετε κανένα καλὸν δικηγόρον, ὁ ὁποῖος νὰ σὰς ὑπερασπισθῇ μὲ ἀγάπη, διότι ὅπως κ' ἂν θέλετε, δύο λόγια πομένα καλὰ καὶ εἰς τὴν χρεῖα φέρουν μεγάλην θεραπεία.

Ἡ Γερτρούδη τὸν ἠρώτησε τότε, ἐὰν ὤφειλε ν' ἀποταθῇ πάλιν πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τῇ εἶχεν ὑποσχεθῇ τὴν συνδρομὴν του· πλὴν ἐξεπλάγη συνάμα κ' ἐλυπήθη, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο πτυχιούχος κατεργάρης, πρὸς ὃν ὡς ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ καταχρήσεων ἀπηγορεύθη καὶ αὐτῇ ἡ εἰσόδος εἰς τὸ δικαστήριον. Νὰ ἐπήγαίνε μᾶλλον πρὸς τὸν δόκτορα Β... — καὶ τῇ εἶπε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκείνου ὃν ὁ ἱερεὺς τῇ ὑπέδειξεν— αὐτὸς ἦτο ἄνθρωπος μένουσιν καὶ μὲ καρδίαν, ὅστις βεβαίως θὰ ὑπερήσπιζε τὴν ὑπόθεσίν της ἀποτελεσματικῶς.

— Ἐγὼ νὰ πάγω εἰς ἐκεῖνον τοῦ Φαρισαίου! ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ, ποτέ! καὶ ἀφοῦ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν εἶναι παρὰ ψυχροὶ καὶ ἀπατεῶνες, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενός· μόνη μου θὰ ὑπερασπισθῶ. Καὶ δὲν ἔβηναι Θεὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἂν μὴ πτωχὴ χήρα, ἀποῦ ἔχει τὰ χέρια καθαρά· ὅταν τὸ χρυσάφι, τιμωρηθῇ ὡς κλέπτρια, διότι ἔδωκε μὴ φουχτα ἄμμο·ς τὰ παιδιὰ τῆς διὰ νὰ παίξουν.

Ὁ κλητῆρ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπῆλθε.

* *

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Γερτρούδη ὑπῆγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐμμένουσα εἰς τὴν ἀπόφασίν της, ὑπερησπίσθη μόνη τὴν ὑπόθεσίν της, καὶ τὸ ἔπραξε μετὰ τῆς εὐγλωττίας ἐκείνης, ἥτις δὲν διδάσκειται, ἀλλ' ἦν ἡ καρδία ἐμπνέει καὶ εἰς τὰ ταπεινότερα καὶ πτωχότερα τῶν πνεύματι πρόσωπα. Κατὰ τὴν συζήτησιν ἀνέμιξε λόγους μετέχοντας ἀσβεσίας πρὸς τὸν δήμαρχον, ὥστε ὁ δικαστῆς ἠναγκάσθη παλλάκις νὰ ὑπενθυ-

μίση πρὸς αὐτὴν τὸ σέβας ὅπερ ὄφειλε πρὸς τὸν ἐνφ' εὐρίσκειτο τόπον. Ὅτε δὲ ὁ δικαστὴς ἀπεφάνθη ὅτι ἐν τόπῳ ὅλως ἀμώδει, οἷον τὸ χωρίον Ο***, τὸ νὰ σφετερισθῆ τις ὀλίγην ἄμμον δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ κλοπὴ, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ κατηγορουμένη ἐθεωρεῖτο πάντῃ ἀθῶα, ἡ γυνὴ μετὰ πικροῦ μειδιάματος ἐστράφη πρὸς τὸν δῆμαρχον, καί,

— Πέτε μου μιὰ φορὰ ἀκόμη, ἐφώναζε, πῶς εἶμαι κλέπτρια.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, μένεα πνέων καὶ βλοσυρὸν ἐπ' αὐτῆς ῥίψας, βλέμμα:

— Ὡ τὰ ἔβγα του νὰ κυττᾶς τὸν κολυμπιστὴ, εἶπε.

Καὶ ἔλεγε παροιμίαν πολὺ ἀληθῆ. Διότι ὁ εἰσαγγελεὺς ἐφασίβαλε τὴν ἀπόφασιν.

Λυπηρὸν πλὴν ἀναπόφευκτον καθῆκον τοῦ κεκλημένου εἰς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιοματιῶν τοῦ νόμου.

Αὐστηρὸς τῆς δημοσίας ἠθικῆς φύλαξ, ὁ νόμος δὲν γνωρίζει διαφορὰς, ἔχειται ἀρχῶν καὶ δὲν ἐξετάζει μερικῶς ἀτομικὰς περιστάσεις! Ἀπαγορεύεται ὁ σφετερισμὸς πράγματος ἀλλοτρίου ἢ ἀφθονία τοῦ ὑπεξαιρεθέντος πράγματος δύναται νὰ μετριάσῃ τὸ παράπτωμα, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ τὸ ἐξαλείψῃ κλέπτων τις ἡμῖς φράγκον ἐνὸς Κροίσου ἢ τοῦ τεχνίτου, ὅστις διὰ τοῦ νομίσματος ἐκείνου ἐμελλε νὰ δώσῃ ἄρτον εἰς τὰ τέκνα του, παραβιάζει ὡσαύτως τὸν νόμον, τὴν δὲ παράβασιν ταύτην ὀφείλει ὁ νόμος νὰ τὴν τιμωρήσῃ.

Τοῦτο εἶναι συμπέρασμα λογικὸν καὶ κατ' αὐτοῦ οὐδεὶς ἔχει ν' ἀντείπη τι.

Τὸ ἐφετεῖον ἀπεφάνθη ὅτι, καὶ μεθ' ὅλην τὴν μικρότητα τοῦ πράγματος, ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναγνωρισθῆ ἡ κλοπὴ, ἀλλ' ὅτι τὸ δικαστήριον ἀφορῶν εἰς τὰς πολλὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, κατεδίκαζε τὴν ἔνοχον εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς ποινῆς εἰς ὅκατῆμερον κράτησιν.

Κατ' ἀρχὰς ἡ εἰδήσις ἐφάνη μὴ ἀποτελέσασα εἰς τὴν χωρικὴν μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἡ ἀδιαφορία ὅμως αὕτη προήρχετο ἐκ τῆς ὀλίγης πίστεως ἣν αὕτη ἔδιδεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην.

— Ἐκατάλαβα, ἔλεγε, θέλουν νὰ παίξουν μ' ἐμέ, νὰ μὲ φοβίσουν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κλέπτρια, διότι τὸ δικαστήριον μοῦ τὸ εἶπε καὶ μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε φανερά, καὶ γὰρ τοῦτο δὲν ἔμπορῶν νὰ μὲ βάλουν ἔς τὴ φυλακὴν.

Πλὴν μετ' οὐ πολὺ νέα κλησις ἐκομίσθη, λέγουσα εὐκρινῶς ὅτι ἡ Γερτρούδη Ν. . . ἦτο ἔνοχος κλοπῆς, καὶ ἐπομένως, τακτοποιήσασα τὰ πράγματα τῆς ἀμέσως ὄφειλε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ δικαστήριον ὅπως ὑποστῆ τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῇ ποινήν.

Ἐκπληξίς καὶ ἄλλος κατ' ἴσην κατέλαβον μοτραν τὴν πτωχὴν ἐκείνην καρδίαν καὶ μέγα ὑπῆρξε θαῦμα πῶς ἡ γυνὴ αὕτη εὗρεν ἐν ἑαυτῇ ἀκόμη τόσον θάρρος, ὥστε νὰ μὴ ἐγκαταλειφθῆ ὀλοσχερῶς εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ ἀπελισμοῦ, ἀλλὰ νὰ σκέπηται ἀκόμη περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ νὰ σώσῃ τὸ ἄσπιλον τοῦ ὀνόματός της.

Ἐλαβεν ὀλίγους πήχεις χονδρῶν, μικρὰν τινὰ ἀργυρᾶν ἀλυσίδαν, μόνον ἐνθ-

μιον τῆς μακαρίτιδος μητρός της, καὶ ἡμισυ τάλληρον, ὅ,τι τέλος εἶχε καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν πόλιν ἵν' ἀποθέσῃ τὰ πράγματα ταῦτα ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δικηγόρου, μετὰ θερμῶν δεήσεων παρακαλοῦσα αὐτὸν ν' ἀνκλάβῃ τὴν ὑπεράσπισίν της, ἵνα πύσωσι πλέον λέγοντες ὅτι ἔκλεψε, καὶ ἵνα τὰ τέκνα τῆς διερχόμενα τῆς ὁδοῦ μὴ δακτυλοδεικτοῦνται, οὔτε νὰ τοὺς λέγουν.

— Νά, αὐτὰ εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς κλέπτριας.

νὰ εὐχαριστηθῆ με αὐτὰ τὰ ὀλίγα τὰ ὅποια προσέφερε τώρα εἰς αὐτόν, καὶ τὸ φθινόπωρον θὰ ἐπῶλει τὸ χυῖρό ποῦ ἀνίσταται καὶ ὅ,τι ἔπερτε ὅλα θὰ τοῦ τὰ εἰδῆτε.

Ὁ δικηγόρος χωρὶς διόλου νὰ δειχθῆ ἀνυπομονῶν, διὰ λέξεων στοργῆς προσεπάθησε ν' ἀποβάλῃ ἀπὸ τῆς γυναικὸς πᾶσαν σκέψιν περαιτέρω ἐρίδων, ν' ἀφήσῃ δ' αὐτὸν νὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ Ἡγεμόνι, ἵνα μετριοασθῆ ἢ καὶ ὅλως ἴσως τῇ ἀφεθῆ ἢ ἐπιβληθεῖσαι ποινῇ.

Πλὴν τὴν πτωχὴν ἐκείνην γυναῖκα δὲν ἐλύπει ὁ φόβος τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἡ εἰδέα, ἡ ἐν αὐτῷ καταστάσῃ μόνιμος πλέον, ὅτι μία ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐκηρύσσεται ἔνοχος κλοπῆς, ἐνεκόλαπτεν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ ὅλων τῶν οἰκειῶν της, κηλίδαν ἀνεξάλειπτον.

— Δὲν θέλω χάριν, θέλω δικαιοσύνην, ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς ἀνχωροῦσα.

Ἐπανελοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτῆς καὶ κατ' ἐκείνην ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐπὶ ἄλλας δύο ἀκόμη δὲν εἶδε τις αὐτὴν ἐξερχομένην.

Τὰ τέκνα τῆς ἐκλαίον, αὕτη δ' ἐφάνετο μὴ ἐννοοῦσα κἄν ταῦτα ἀναυδος, ἀπαθῆς ἐκάθητο ὀκλαδὸν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ μικροῦ της δωματίου, καὶ μόνον ὅτε τὰ ἀθῶα πλάσματα τῆς ἐπλησίαζον εἰς αὐτὴν ὅπως λάβωσι καὶ ἀποδώσῃ τὰς συνήθεις θωπεῖας αὕτη σπασμωδικὸν ὑφίστατο τινα γμῶν καὶ ἀγρίως.

— Φύγετε, τοὶς ἐφώναζεν, ἡ μητέρα σας εἶναι κλέπτρια.

Διεδόθη ἡ εἰδήσις τοῦ παραδόξου ἐκείνου αὐτοπεριορισμοῦ, πάντες δὲ οἱ τοῦ χωρίου πολλὰ ὑπέθετον, πολλὰ συνεπείραινον, πολλὰ προεμάντευον. Πολλοὶ ἐπήγαινον εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ ἐξωθεν ἔβλεπον τὴν σπαραξικάρδιον ἐκείνην σκηνὴν πλὴν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ.

Μόνον ὁ ἄνθρωπος τοῦ Κυρίου ἔπραξε τοῦτο, καὶ καθῆσας παρὰ τῇ γυναικί, ἤρχισεν ὁμιλῶν αὐτῇ περὶ ψυχικῆς εἰρήνης καὶ ὑποταγῆς. Πάντες, τῇ ἔλεγεν, ἦσαν πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθώότητος αὐτῆς, ὅτι τὰ παθήματα τὰ ὅποια ὑπέμεινε συνέτεινον μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν τὴν ὅποιαν εἶχον πρὸς αὐτὴν ὅσοι τὴν ἐγνωρίζον νὰ ἐνθυμηθῆ, τῇ εἶπε, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, ὁ ὅποιος ἦτο ἀθῶος καὶ αὐτός, καὶ ἐν τούτοις πολλὰς μεγαλειτέρας καταφρονήσεις καὶ μαρτύρια ὑπέφερε με ὑπομονήν.

— Ναί, μὰ Ἐκεῖνος, πατέρα μου, δὲν εἶχε παιδιὰ.

Αὕτη ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις τῆς δυσ-

τυχοῦς, καὶ βαθμηδὸν ἡ ἀπάθειά της ἠῤ-ξησε τόσον, ὥστε ἐφάνετο μὴ ἀκούουσα ὅ,τι ὁ καλὸς ἱερεὺς τῇ ἔλεγε.

Τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ὁ εἰσπράκτωρ ἵνα ζητήσῃ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ μὴ εὐρῶν χρήματα ἤρχισε νὰ καταγράψῃ τὰ ὀλίγα ἐπιπλα.

Ἡ γυνὴ τὸν ἀφῆκε πρᾶττοντα, ὡς ἂν μὴ ἐπρόκειτο περὶ πράγματος ἰδικοῦ της· μόνον ὅταν ἦλθεν εἰς ὑπηρετῆς καὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ δημάρχου εἶπεν ὅτι οὗτος θὰ ἐπλήρωνε τὰ ἔξοδα καὶ ὅτι οὐδὲ κλωστήν νὰ μὴ ἀφαιρέσωσι τῆς γυναικὸς, ἡ Γερτρούδη ἀνέστη, καὶ με βραγχνώδη φωνὴν εἶπε:

— Δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτε. Καὶ νὰ πῆτε ἔς τὸν κύριόν σας ὅτι αὐτὸς μ' ἔκραξε ἔς τὸ δικαστήριον τῆς γῆς, κ' ἐγὼ τὸν κράζω ἔς τὸ δικαστήριον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ὑπηρετῆς ἐλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ἐξέθηκε τὰ τῆς ἀποστολῆς χλευάζων τὴν χήραν καὶ γελῶν διὰ τοὺς λόγους αὐτῆς· ἀλλ' ὁ δῆμαρχος δὲν ἐγέλασε, δὲν εἶπε λέξιν καὶ ἐγένετο ὡχρὸς ὡς νεκρός.

Παρέρχεται μιὰ ἡμέρα ἀκόμη, καὶ τὸ χωριδίον ἀκούεται ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλως γρύζον ὡς ἐκ ποινῆς· πλὴν τούτου δὲ ἄκρα σιγὴ βασιλεύει.

Τινὲς προβάλλουσι τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ παράθυρον· τὸ δωμάτιον εἶναι ἔρημον. Καλοῦσι:

— Γερτρούδη! Κάρολε! Ἰωάννη! Οὐδεὶς ἀποκρίνεται.

Διὰ τῆς βίας ἀνοίγουσι τότε τὴν θύραν καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀναγινώσκουσι διὰ κιμωλίας γεγραμμένον.

«Νὰ θάψετε ὅπως πρέπει τὰ παιδιά μου, δὲν πταίουν ἂν ἡ μητέρα τους ἦταν κλέπτρια!»

Τρέχουσιν ἔξω τῆς οἰκίας ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους ὅπερ φέρει πρὸς τοὺς ἀγρούς καὶ ὅπου ὑπάρχει βαθεῖα λίμνη πλήρης ὕδατος. Ὡς ἐξ ἐνοστικτοῦ, ἀρχίζουσι ν' ἀναζητῶσιν ἐντὸς αὐτῆς, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνασφύρουσι τὴν δύσμοιρον χήραν, φέρουσιν σφιγτὰ δεδεμένα εἰς τὰς πλευρὰς αὐτῆς τὰ δύο τέκνα τοῦ ἔρωτός της. Τρία πτώματα!

Κραυγὴν φοικῆς ἐξέπεμψαν πάντες, καὶ ἔμειναν ἀναυδοί.

* *

Ἄν ἦτο ἀπλοῦν διήγημα τὸ παρὸν, ἐδῶ βεβαίως θὰ ἐπερατοῦτο, διότι ἀρκετὰ δυστυχήματα ὑπάρχουσιν ὅπως συγκινήσωσι καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν· ἀλλ' ἡμεῖς ἀφηγοῦμεθα ἱστορίαν.

Ὁ δῆμαρχος κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ πυρετοῦ καὶ παραληρῶν ἀπαύστως ἔλεγε:

— Μ' ἔκραξε εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Θεοῦ!

Μετὰ ἐννέα ἡμέρας ἀπέθανεν ἀφήσας πολυμελῆ οἰκογένειαν, ἀνευ οὐδενὸς στηρίγματος.

Καὶ ὅλα ταῦτα διὰ μιᾶν δράκας ἄμμον.

Ἐν Ζικινθῳ.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ